

Folketingets Lovsekretariat

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 8681

Medlem af Folketinget Mette Thiesen (NB) har d. 9. september 2020 stillet følgende spørgsmål nr. S 1771 til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Doknr.
303855

Spørgsmål nr. S 1771:

Dato
18-09-2020

”Vil ministeren give sin holdning til kende om, hvorvidt det er tilfredsstillende, at halvdelen af akutte tvangsanbringelser i perioden 2016 til 2018 viste sig ikke at være gyldige?”

Svar:

Når et barn eller ung har brug for hjælp, mener jeg, at det vigtigste er, at vi som samfund reagerer og handler. Der må ikke være børn eller unge, der har akut brug for hjælp, men ikke får det pga. praktik eller bureaukrati.

Derfor har vi ordningen med de akutte tvangsanbringelser. Det giver kommunen mulighed for at handle i nødsituationer, hvor forældrene enten ikke er til at få fat på, eller ikke er i stand til at tage vare på deres barn i den konkrete situation. Afgørelserne er derfor kun foreløbige og skal forelægges børn og unge-udvalget inden for 7 dage. Denne type afgørelser må kun blive truffet i akutte nødsituationer, hvor der kræves akut handling.

Ankestyrelsen er meget opmærksom på, at der kun må blive truffet formandsafgørelser i akutte sager og at ca. halvdelen af de formandsafgørelser, som stadfæstes af børn og unge-udvalget og efterfølgende påklages af parterne til Ankestyrelsen, ophæves. Ophævelsen betyder, at Ankestyrelsen vurderer, at betingelserne for at træffe en akutafgørelsen ikke var opfyldt på tidspunktet for afgørelsen, men betingelserne for en anbringelse er i langt de fleste af sagerne til stede. I 2018 var 89 pct. af de børn, der oprindeligt blev anbragt på baggrund af en akut formandsafgørelse, således stadig anbragt uden for hjemmet en måned efter afgørelsen. Efter 8 måneder var 71 pct. af disse børn fortsat anbragt. Det er derfor typisk ikke afgørelsen om at anbringe, som Ankestyrelsen er uenige i, men derimod vurdering af, hvorvidt situationen var tilstrækkelig akut til at legitimere en formandsafgørelse, frem for at vente til børn og unge-udvalget kunne samles.

Hele præmissen for akutaftagelser er en anden, end de almindelige afgørelser truffet af børn og unge-udvalget. De almindelige afgørelser har forberedelsestid til at oplyse sagen og alle forhold og disse almindelige afgørelser i børn og unge-udvalgene har derfor en stadfæstelsesprocent i Ankestyrelsen på 98 pct. Det er klart, at der er forskel på disse to typer afgørelser, da hele præmissen for de akutte tvangsanbringelser er, at der er tale om en akut nødsituation, hvor det er begrænset, i hvor høj grad sagen kan oplyses.

Men når hele 71 pct. af de børn, der blev anbragt på baggrund af en formandsafgørelse, efter 8 måneder fortsat er anbragt, viser det mig, at vi skulle have anbragt dem tidligere. Problemet i disse sager er ikke anbringelsen, men at det sker på baggrund af en akut formandsafgørelse. Vi skal minimere det, at sager bliver akutte ved at sætte tidligere ind, før problemerne har udviklet sig. I så fald kunne sagen have været oplyst ordentlig inden afgørelsen og barnet hjulpet i tide.

Med venlig hilsen

Astrid Krag